

Kalmár András Márton

Szeged homálya

*Magányodban nem vagy valós:
álomkép néma szegleten –
mégis magadban bujdoskolsz,
mert igazabb a sejtelem,
és a csönd látja csak, szelíd
árnyad mint vérzik hallgatag,
s úgy vesznek éjbe lépteid,
akár a bennragadt szavak,
s rég kísértő fájdalmaid
az éji város érzi csak.
Kitárja lelkét – s eltaszít.
Megérint – és magadra hagy.*

Verstelen

*Folyóást a vágy tolvajmadara száll!
A gondolat fakó-üres, akár
a nyár, ha érintés nélkül röpül
dübörgő szívek álmai körül.*

*Szavam ne várd hát, nem szólok neked;
magadban légy kiáltó rengeteg.
Csókomra számíts, ennyit adhatok –
nem súgnak verset izzó hajnalok.*

*Simítva vállaid tudok csupán
átjutni a szó labirintusán,
hogy végre tisztán hallgathasd dalom!*

*Mert mire fölcsillan az értelem,
megáll a kép az álmodó szemén,
s tovább s tovább merengek ajkadon.*

Egy nyárej margójára

*Hiszen éltünk is robajló álmok és szétfolyó szavak alatt
láttuk ifjúságunk csillagképeit a tó fölött
öleltük a pillanatot hogy a szépség szinte túlburjázott
míg fáklyánk tüze el nem lobbant
ez lenne a csönd?
a lélek delelője?
idill? szerelem? –
én bolond! szólj rám!
mit nevezgetem?!
hiszen mi éltünk robajló álmok és szétfolyó szavak alatt!
s hogy mi volt ez ki tudja már!
nem volt álom és nem halál
s a többi mind balga szólam –*

enyém voltál s tiéd voltam!

Szorongó

*Leszáll a hintóról a nő,
táncol veled, majd fejbe lő
a sivatagi úton.
Káoszt kiált a végtelen
kacagva lenn a végzetten:
hadd ússzon el, hadd ússzon!*

*Bús erdőben csaponganak
a sebzett-megfáradt vadak –
kitörnél, de hiába.
El nem bújhatsz az éj elől:
a torzszülött álmodba tör
zöld átkokat kiáltva.*

*A zűrzavar csontodba vág,
s minden szó véresen csap át
a láthatatlan úrön.
Megfejténéd, de nem lehet,
mit eltítkolnak a szelek
tüskés ködökbe úzón.*